

235

Kantonrechter Rechtbank Midden-Nederland
 zp Utrecht
 28 augustus 2015, nr. 4377026 UE VERZ 15-431,
 ECLI:NL:RBMNE:2015:6349
 (mr. De Laat)
 Noot mr. drs. A.M. Helstone onder «JAR»
 2015/238

Geregelde ontbinding niet mogelijk op grond van art. 96 Rv. De kantonrechter heeft niet de taak om aan de werknemer een vergoeding toe te kennen.

[Rv art. 96; BW art. 7:669, 7:671b, 7:673]

De werknemer is sinds februari 2010 in dienst bij de werkgever, een kaasfabriek. De werkgever en de werknemer vragen ontbinding van de arbeidsovereenkomst met ingang van 1 november 2015, onder toekenning aan de werknemer van een vergoeding ad € 4.475,= ingevolge art. 7:673 lid 2 BW. Partijen hebben de kantonrechter verzocht om het verzoekschrift en verweerschrift op de voet van art. 96 Rv in behandeling te nemen.

De kantonrechter overweegt dat het verzoek tot behandeling van het ontbindingsverzoek kan worden toegewezen. Hoezeer ook afdeling 9 van titel 10 van boek 7 BW dwingend recht bevat, het gaat niet om een zaak die rechtsgevolgen betreft die niet ter vrije bepaling van partijen in de zin van art. 96 Rv staan. Het verzoek wordt echter afgewezen. Partijen zijn het met elkaar eens en wensen dus geen daadwerkelijke beslissing op een geschilpunt. Het nieuwe stelsel gaat ervan uit dat opzegging altijd mogelijk is met schriftelijke instemming van de werknemer, al dan niet gegoten in de instemming met een opzegging of een met de werkgever gesloten beëindigingsovereenkomst. Partijen dienen ofwel te kiezen voor opzegging met instemming of een beëindigingsovereenkomst – wat ter vrije bepaling staat – ofwel de overheidsrechter om bemoeyenis te verzoeken. In dat laatste geval dienen zij niet via art. 96 Rv een beslissing van de kantonrechter van hun keuze in te roepen, maar een (geregeld) ontbindingsverzoek bij de relatief bevoegde kantonrechter in te dienen. De kantonrechter ziet reden het verzoek tot ontbinding te behandelen op grond van art. 7:671 lid 1 onder a jo. art. 7:669 lid 3 onder g BW. Het is voldoende aannemelijk dat sprake is van een redelijke grond als bedoeld in art. 7:669 lid 3 onder g BW. Ontbin-

ding is verzocht per 1 november 2015. Die datum ligt verder weg dan de wettelijke termijn, maar nu deze datum in het voordeel is van de WW-uitvoerende instantie en van de werknemer, is daarmee geen rechtens relevant belang geschaad. Er is geen aanleiding om aan de werknemer een vergoeding toe te kennen. Die taak is de kantonrechter ontvalen, behalve bij ernstige tekortkomingen van de werkgever. De transitievergoeding kan door partijen in een beëindigingsovereenkomst worden vastgelegd, voor zover al niet voldoende uit de wet voortvloeit dat de werkgever de transitievergoeding verschuldigd is.

NB. Door kantonrechters wordt verschillend gedacht over de vraag of in een pro forma ontbindingsprocedure de door partijen overeengekomen vergoeding kan worden toegekend. Sommige kantonrechters zien hierin geen taak voor zichzelf weggelegd – zie ook «JAR» 2015/238 – andere kennen de vergoeding wel toe («JAR» 2015/230) of “verstaan” in het dictum dat deze is overeengekomen («JAR» 2015/221). Ook over de vraag in hoeverre op grond van art. 96 Rv geprocedeerd kan worden, is discussie mogelijk.

De besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid *Koninklijke ERU Kaasfabriek BV* te Woerden,
verzoekende partij,
gemachtigde: mr. A.H.C. Heere,
tegen
de *werkneemster* te (...),
verwerende partij,
gemachtigde: mr. A.E. Schat.

1. De procedure (...; red.)

2. Het verzoek en de beoordeling daarvan

2.1. De werknemster is, sinds 23 februari 2010, in dienst van ERU Kaasfabriek.

2.2. Beiden vragen ontbinding van de arbeidsovereenkomst tussen partijen met ingang van 1 november 2015, onder toekenning aan de werknemer van een vergoeding ad € 4.475,= ingevolge artikel 7:673 lid 2 BW.

2.3. Partijen hebben de kantonrechter verzocht om het verzoekschrift en verweerschrift op voet van artikel 96 Rv. in behandeling te nemen. Dat verzoek kan worden toegewezen, nu, hoezeer ook afdeling 9 van titel 10 van boek 7 BW dwingend recht bevat, het niet gaat om een zaak die rechts-

gevolgen betreft die niet ter vrije bepaling van partijen in de zin van artikel 96 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering staan.

2.4. Iets anders is wat dan in de op grond van art. 96 Rv. aan de kantonrechter voorgelegde zaak door die gekozen kantonrechter beslist moet worden. Partijen hebben de ontbinding van de arbeidsovereenkomst tussen hen beiden verzocht op grond van art. 7:671b lid 1 sub a BW in verbinding met art. 7:669 lid 3 BW. Beide partijen hebben daartoe aangevoerd, dat tussen hen een zodanig verschil van inzicht omtrent de te verrichten werkzaamheden is ontstaan, dat verdere samenwerking niet mogelijk is en dat de verhouding tussen partijen zodanig is verstoord, dat verdere vruchtbare samenwerking niet mogelijk is. Zij verzoeken de kantonrechter de overeengekomen vergoeding ex artikel 7:673 lid 2 ad € 4.475,= aan de werknemer toe te kennen. Partijen zijn het dus helemaal met elkaar eens en hebben dus zelf de beslissing al genomen en wensen geen daadwerkelijke beslissing op een geschilpunt. Dit leidt tot afwijzing van de eerste grondslag van het gezamenlijke verzoek.

2.5. Ten overvloede overweegt de kantonrechter nog het volgende. Zelfs als toch om een beslissing zou worden gevraagd, in de vorm van een beschikking met een stempel van de kantonrechter en bijgevolg een executoriale titel, dan nog kan de kantonrechter partijen daarin niet kritiekloos volgen. Het einde van de arbeidsovereenkomst door middel van de ontbinding van de arbeidsovereenkomst, vindt plaats op grond van een limitatieve reeks van redelijke gronden (art. 7:669 lid 3 juncto art. 7:671b BW). De leden 1 en 3 van art. 7:669 BW betreffen de kern van het nieuwe systeem van ontslagrecht (zie ook: Handboek Nieuw ontslagrecht, J. van Slooten, I. Zaal, J.P.H. Zwemmer, Wolters Kluwer 2015, pagina 4 onder verwijzing naar Kamerstukken II, 2013/2014, 33 818, pagina 36). De kern van de bedoelde bepalingen valt uiteen in tweeën: het gaat om een limitatieve reeks van ontslaggronden en het gaat om de kern van het arbeidsrecht, te weten het ontslagrecht met al zijn reguleringen. De kantonrechter is daaraan gebonden.

2.6. Daar komt bij dat het hier ook gaat om een tweede belangrijk uitgangspunt van het nieuwe ontslagrecht. Het nieuwe stelsel gaat er vanuit dat opzegging altijd mogelijk is met schriftelijke instemming van de werknemer, al dan niet gegoten in de instemming met een opzegging of een met

de werkgever gesloten beëindigingsovereenkomst. Zonder instemming moet toestemming voor opzegging worden gevraagd aan het UWV of een verzoek tot ontbinding worden gedaan bij de kantonrechter. Ook een pro forma beschikking is een ontbinding door de kantonrechter. Partijen dienen derhalve een duidelijke keuze te maken. Of zij kiezen voor opzegging met instemming of een beëindigingsovereenkomst – wat ter vrije bepaling staat – dan wel verzoeken de overheidsrechter om bemoeienis en zullen in dat laatste geval (niet via artikel 96 Rv. een beslissing van de kantonrechter van hun keuze kunnen inroepen, maar) een (geregeld) ontbindingsverzoek bij de relatief bevoegde kantonrechter moeten indienen.

2.7. Partijen hebben de kantonrechter verzocht “op basis van artikel 96 Rv (...) om ontbinding van de arbeidsovereenkomst met mevr. (...) op grond van artikel 671b lid 1 sub a juncto artikel 7:669 lid 3 sub g BW.” De kantonrechter ziet derhalve reden het verzoek tot ontbinding te behandelen op de tweede verzochte grond, te weten die van de wettelijke bepalingen van afdeling 9 van titel 10 van boek 7 BW en meer in het bijzonder de genoemde wetsartikelen.

2.8. De kantonrechter heeft op grond van het bepaalde in artikel 7:671b lid 2 BW zich ervan vergewist of het verzoek verband houdt met het bestaan van enig opzegverbod, hetgeen volgens beide partijen niet het geval is.

2.9 Partijen voeren een onverenigbaar verschil van inzicht aan, voor welke grond niet zonder meer reden bestaat om haar als redelijke grond te beschouwen en het verzoek tot ontbinding toe te wijzen. Partijen hebben evenwel ook opgemerkt dit verschil van inzicht van dusdanige aard te vinden dat een vruchtbare samenwerking in de toekomst uitgesloten moet worden geacht. Op grond van hetgeen over en weer is aangevoerd, is de kantonrechter van oordeel dat voldoende aannemelijk is geworden dat er sprake is van een redelijke grond als bedoeld in art. 7:669 lid 3 onder g BW.

2.10. Ontbinding is verzocht per 1 november 2015. Door werkneemster noch werkgever is aangevoerd dat deze termijn niet correspondeert met hetgeen is neergelegd in artikel 7:671b lid 8 aanhef en onder a BW. De kantonrechter heeft vastgesteld dat de tussen partijen geldende opzegtermijn onder aftrek van de duur gelegen tussen de datum van ontvangst van het verzoek, dat door de kantonrechter zekerheidshalve op 21 en niet op 19

augustus 2015 wordt bepaald, en de dagtekening van deze beschikking, korter is dan de datum van 1 november 2015. Nu de overeengekomen einddatum in het voordeel is van de WW-uitvoerende instantie en van de werkneemster, is er geen rechtens relevant belang geschaad met een verder weg liggende einddatum dan de in de wet neergelegde einddatum van art. 7:671b lid 8 aanhef en onder a BW.

2.11. De kantonrechter ziet voorts geen aanleiding (meer) aan de werkneemster een vergoeding toe te kennen. Die taak is de kantonrechter ontvallen, behalve bij ernstige tekortkomingen van de werkgever (wat niet is aangevoerd, nu partijen kennelijk door de verwijzing naar artikel 7:673 lid 2 BW het oog hebben gehad op de transitievergoeding). Die transitievergoeding kan door partijen in een beëindigingsovereenkomst worden vastgelegd, voor zover al niet voldoende uit de wet (art. 7:673 lid 1 BW) voortvloeit dat de werkgever, onder in de wet geformuleerde voorwaarden, de transitievergoeding verschuldigd is. Niet valt in te zien waarom in een zogenoemde geregelde ontbinding de opname van een overeengekomen, maar ook op grond van de wet aan de werknemer toekomende, transitievergoeding in de beschikking noodzakelijk is, zeker niet teneinde in een verband van onderlinge overeenstemming de kennelijk desondanks beoogde executoriale titel te verkrijgen.

2.12. De proceskosten worden geheel gecompenseerd.

3. De beslissing

De kantonrechter:

- ontbindt de arbeidsovereenkomst tussen partijen met ingang van 1 november 2015;
- compenseert de proceskosten in die zin, dat partijen de eigen kosten dragen;
- wijst het meer of anders verzochte af.